

Газета Західної конференції
Церкви адвентистів сьомого дня

№142

серпень-вересень 2017

ГОЛОС НАДІЇ

Trawel in time по-Пісочному

с. 4

**Пам'яті Петра
Володимировича Гануліча**

с. 9

«Гармонія сердець»

с. 7

Світлофор

с. 11

**Веселі канікули
в Затурцях**

с. 5

Щаслива зірка Малого Мидська

с. 6

Літо - табірний сезон с. 2

Тема номера

Марія Власюк

Табірний сезон

Літо. Табірний сезон. Пропозиція таборів у Західній конференції настільки різноманітна, що кожен може знайти собі відпочинок до душі. На озері чи в горах, в наметах чи в комфортабельних номерах. Для молоді, для дітей, сімейні, для тих, кому за 30... Словом, відпочинок на будь-який смак.

Так званий євангельський табір унікальний тим, що він об'єднав людей усіх категорій. Діти, підлітки, молодь, сім'ї, самотні люди, пенсіонери, люди різних релігійних поглядів і з різних куточків України, - усі почуваються єдиною великою родиною, об'єднані навколо Слова Божого.

час служив пастором в Україні, а зараз проживає і несе служіння пастора у Сполучених Штатах Америки. Але він з радістю приїжджає (а вірніше, прилітає) на Україну, щоб і тут розповісти дорогим його душі

тільки на, так би мовити, духовне здоров'я. Кожен бажачий міг також пройти курс масажу, отримати консультацію лікаря.

Крім того, кожен день розпочинався із ранкової зарядки, проводилися спортивні турніри з волейболу та настільного тенісу. А особливим сюрпризом став щоденний майстер-клас зі скандинавської ходьби із професійним тренером.

Євангельський табір, який проводиться на «Барвінку» тричі на рік – у лютому, липні і листопаді - це цілодобова євангельська програма протяжністю у 10 днів. Ті, хто приїжджає сюди, мають можливість не просто почути біблійну істину, а й зануритися у неї, відчувати її усіма органами чуттів. Адже людина, яка живе у своєму світі, раптом опиняється у зовсім іншій атмосфері: інше, чисте повітря, інша, смачна вегетеріанська їжа, привітні і доброзичливі сусіди. В такій атмосфері людям простіше зрозуміти, що з Богом є набагато краще життя, і їм легше прийняти рішення стати на бік Господа.

Цього року спікером на літній програмі був Володимир Нестерук. Багато хто знає Володимира особисто, адже він народився і довгий

людям про любов Божу. Кожного дня протягом євангельського табору вранці і ввечері Володимир проголошував змістовні лекції і пронишливі проповіді.

Познайомитися ближче, задати запитання, а також глибше дослідити Біблію кожен мав змогу у малих групах, які проводили пастори-наставники після обіду. Але програма табору була націлена не

Для дітей була організована особлива програма. Це цікаві і змістовні уроки, майстер-класи з декупажу, декорування, ліпки з глини, розмальовування гіпсових фігурок, оригамі, випікання піци, а також ігри і пікніки із веселими і добрими наставниками: Іваном та Наталею Логін. Дівчинка Ліза із цієї групи також прийняла хрещення.

Кульмінацією програми було водне хрещення. В неділю на святково прикрашеному озері було перше хрещення. На заклик посвятити своє життя Христу відгукнулося восьмеро людей.

Проте, коли хрещення було здійснено, пастор не поспішав виходити з води, а дав можливість Святому Духові і далі працювати у серцях людей. І ще троє людей приєдналися до сім'ї Божої. На закінчення програми було ще одне хрещення, де ще троє людей уклали заповіт з богом. Це було справжнє свято на небі і на землі.

Звичайно, у кожного свій шлях на «Барвінок» - когось запросили друзі чи родичі, хтось тут вже не вперше, а були й такі, що виграли

путівку в лотереї. Як от Микола з Горохова та Петро з Мар'янівки. Дружина Миколи вже давно є членом адвентистської церкви, а він все ніяк не міг зважитися наслідувати її приклад. Коли у Горохові походила євангельська програма, Микола був активним її відвідувачем, і як результат отримав суперприз – путівку у санаторій «Барвінок». Але, дізнавшись дати заїзду, Микола повернув путівку ведучим зі словами: «Дайте комусь іншому, я все одно не зможу поїхати». Справа в тому, що Микола – фермер, має великі поля пшениці, і для нього липень –

особливо гаряча пора. Але дружина, добре розуміючи, який «хліб» у житті найважливіший, доклала усіх зусиль, щоб її чоловік все таки зміг почути Слово Боже. На час косовиці з-за кордону був викликаний син, а Микола координував роботу по телефону, знаходячись тоді на «Барвінку». А для Петра це було друге у житті знайомство з біблійною істотною. Хоча вони не прийняли водне хрещення, проте продовжують активно досліджувати Біблію.

Володимир та Оксана із Ново-волинська також прийняли хрещення на євангельській програмі у «Барвінку» минулого року. Цього літа вони привезли із собою цілу

компанію своїх родичів: батьків, брата та тітку Оксани. Тато Оксани вже був адвентистом, а мама прийняла хрещення під час програми. Брат Максим відвідував усі лекції, але ще вагався, але в останній день заїзду він також вирішує посвятити своє життя Христу і приймає хрещення. Тепер уся сім'я об'єдналася у Христі.

І це лише окремі досвіди, але у житті кожного, хто побував на «Барвінку» ці дні лишилися незабутніми спогадами.

Якщо у вас є друзі, які ще не можуть зважитися віддати своє життя Христу, запросіть їх на євангельський табір у «Барвінку», і це стане незабутньою сторінкою як у вашому житті, так і особливо у житті ваших друзів.

До речі, уже розпочалася реєстрація на наступний заїзд, який планується з 16 по 22 листопада. Телефонуйте 0933997570.

Лілія Кулініч

Свято хрещення у Рівному

22 липня в місті Рівне відбулося хрещення. Ще одна душа вирішила приєднатися до Божої церкви. Сестричка Юлія довгий час слухала і дивилася передачі телеканалу „Надія“. Приймавши Господа в своє серце, вона почала в Інтернеті шукати адресу церкви і номер телефону пастора, аж поки знайшла контакти пастора першої громади Рівного Левицького Валерія. Після того Юля почала активно відвідувати богослужіння та вчитися у ніг Христа. Ми вітаємо її та дуже раді, що Господь піклується і ще довготерпить, шукає і приводить до спасіння своїх дітей. Шукайте Господа, поки Він ще близько!

Неля Музичко

Trawel in time по-Пісочному

Подорожувати світом ніколи не було великою проблемою, а от спробувати помандрувати в часі, здається, ще не вдавалось нікому. Проте саме це відбулось цьогоріч на таборі «Пісочний».

Одним із найважливіших факторів відпочинку завжди вважають погоду. Літо 17-го видалось, напевно, найпрохолоднішим за останні декілька років. Заїзд на табір супроводжував дощ, який практично не припинявся від 2-ї години ночі до 7-ї вечора. Та якби то був єдиний випадок. Грози траплялись і вночі, і ввечері, і наприкінці дня. Сильні пориви вітру навіть піднімали вгору намети. Попри це, на моє глибоке переконання, саме це достатньо сильно здружило тих, хто приїхав за натхненням на новий рік, що попереду.

Невелика кількість табірчан на чолі з командою та керівництвом протягом десяти днів відкривали для себе заново біблійне пророцтво із книги Даниїла. Символічно на відкритті побував і бовван – надута кількаметрова різнокольорова постать протягом усього табору нагадувала про те, що ми уже на рівні пальців ніг, і «скоро, дуже скоро, ми побачимо Христа».

«Час і місце визначає Бог», - так говорив спікер Артем Філіп'єв, який двічі на день виголошував промови.

Із нового були цікаві спеціалізації – Зіна Філіп'єва навчила готувати шоколад. Руслан Бабій – солодку вату. Сергій Бобильов інструктував хлопців, як правильно поводитися на воді. А Люда Почекайло проводила фітнес-тренування для дівчат. Павло Стрижаченко щодня чекав нову команду на переправу, і, окремо, кожен міг «політати» на батуті. Уляна Ліщук навчала англійської мови.

Цікавим було те, що на час заїзду припало дві суботи.

У другу із них відбулось водне хрещення, де четверо молодих людей заключили заповіт із Богом.

Дні, які розпочинались із молитовного «сніданку» із Миколою Демчиною, щораз спонукали подумки повертатися до слів із Псалмів Давидових. Духовна атмосфера підтримувала душевний вогонь піснями, оновленими квестами, цікавинками від ведучих та часом теплом вогнища. І це далеко не усе, про що можна оповідати аж до наступної зустрічі табірчан, яку вже планують на завершення року.

Приїздіть і ви, аби переконатися, що «Пісочний» - це табір, де небо торкається сердець! І здобута мужність і досвід неодмінно перевтіляться в енергію та ентузіазм!

Далеко там десь на Волині...

Далеко там десь на Волині,
Де спів пташок й озера сині
Серед квіток, дерев, піску,
Розкинувсь табір у ліску.
Його ім'я було «Пісочний».
Як м'якоть дині був він сочний,
І як годинник точний-точний,
І свіжий наче лимонад...
Жило у ньому шість команд.
Ось група перша – це
«Незламні»,
Як сильний вершник -
нездоланні!
Тримали свій девіз в секреті
Допоки проблиск в очереті
Дав зрозуміти іншим всім,
що гасло це і його роль,
Як для комп'ютера пароль,
Залишиться у таємниці.
Ще декілька важливих істин
Відкрили в таборі на місці:
Щоб бути в світі щасливеньким
Не треба бути тобі худеньким.
Будь вірним, чесним, добрим,
щирим...
Тоді лиш стане шлях можливим
В команду «Зважені й щасливі».
Хоча не все так ідеально
Було в житті «Пісочного».
«Занози» там з'явилися явно
й чіпали майже кожного.
Терпіли ми їх, не зважали
На їхні колючки й шипи.
Спочатку просто ми не знали,
Які хороші душі в них!
Тоді добро перемогло
І стало процвітать село!
Були там ще також «Шнурочки»,
Всі табірнуті сини й дочки.
Один за одним все ходили,
Мов зв'язані любили, їли,
Співали, бігали, жили...
«Шнурками» справжніми були!
А «Метеори», наче зорі,
Горіли в темряві століть
І сяйвом своїм у просторі
Хотіли інших запалить,
Щоб всемогутнє Боже Слово
Торкнулось всіх, хто є навколо.
Найголовніше – не згоріти,
А повсякчас і скрізь світити!

(Продовження на стор. 5)

Далеко там десь на Волині... (продовження)

Команда „Шостий леґіон“
З своїм наставником
прекрасним,
що мудрий, наче Соломон,
Завжди і скрізь встигала вчасно.
Такі підтягнуті вони,
Треновані, міцні і сильні,
Мов справжні лицарі весни...У
всьому цьому є лиш дивно
Одне: як може бути так,
Щоб різні люди з України
Приїхали сюди і пак
Спілкуються, неначе рідні?!
Однак це ж класно жити спільно
В наметах між дерев і сосен
Одна в нас кухня й магазин
І м'яса тут ніхто не просить,
Всі люблять Бога як один!
У всьому цьому найприємно
Що табір був цей не даремно!
Тепер ми можемо розпізнати
І кіллера, і психопата,
Й проблеми в світі майже всі
Вирішуєм без хабарів!
Цього «Пісочний» нас навчив
І розумнішими зробив,
Що навіть в Форті Буаяр
Можлива стала перемога,
Там «Метеори» супер-стар
Пройшли найперші всю дорогу.
І шоколад варити вмієм,
Й англійську знаєм (тільки
мрієм),
Лягати спати дуже пізно,
І прокидатись рано й слізно,
Пісні для Господа співати,
Молитись разом і читати,
У всьому Бога прославляти,
По лісі й у селі гуляти
І в чистім озері купатись.
Цей відпочинок кожен, знаю,
По-своєму запам'ятає.
Тож в рік наступний в цей же час
Чекає знов «Пісочний» нас!

*(Люда Ч. з команди «Метеори
разом з Сергієм Бобильовим та
12 іншими особами.)*

Світлана Ігнатюк

Веселі канікули в селі Затурці

З 9 по 12 липня пастор та керівник дитячого відділу провели канікулярну школу в громаді села Затурці. За чотири дні 11 діток, які були присутніми на програмі, почули про любов Божу при творенні світу та унікальні можливості, якими Творець наділив Своїх дітей. Про вірність і турботу Бога до Даниїла, а також вірність і довіру Даниїла до Бога. Проте, як Бог може задовольнити наші потреби навіть через ті джерела, про які ми і не думали. Так як Бог це зробив для Іллі, даючи йому їжу через ворона.

А також були духовні роздуми про Боже милосердя та любов навіть тоді, коли Бог навчає Своїх дітей, як це було з пророком Йоною. Ця біблійна історія має не тільки захопливий сюжет, а ще й важливе повчання: мета Божого покарання - виправлення та спасіння Своїх дітей. Тому потрібно, як і Йона, робити вірні висновки та

рухатися вперед.

Також наставники разом з дітками майстрували паперові літаки, грали в різноманітні ігри, завдяки яким усі могли добре розважитись, весело провести час.

Був також вихід на природу, до озера, що в селі Затурці. А одного дня навіть потрапили під велику зливу, та це було сприйнято дітьми як цікава пригода.

Загалом діти залишилися задоволеними, тепер вони в очікуванні продовження захопливих та корисних пригод в канікулярній школі.

Леся Рахильчук

«Щаслива зірка» Малого Мидська

2-9 липня в селі Малий Мидськ, що на Рівненщині, вперше відбувся дитячий табір під назвою «Щаслива зірка».

Початок табору особливо запам'ятався дітям, адже рясний дощ та сильний вітер були явно проти того, щоб синій намет, де мали проходити всі основні заходи, залишився на місці. Однак тут виручили дружність та дисциплінованість усіх, хто спільними зусиллями рятував свій «будиночок».

Всіх учасників табору поділили на групи і кожна команда виборювала право стати учасником проекту. У прохідному турі було п'ять випробувальних завдань: студія акторської майстерності, риторики, звукозапису, активації та декламування. Завдання містили в собі вправи, які виявляли креативність та вмільність команд. Найкращі номери пізніше були представлені на вечірніх та ранкових зібраннях.

Протягом табору щодня для роздумів обиралася одна із заповідей блаженства (Мт. 5:3-10). Перед початком табору команда молодих людей на чолі із Оксаною Борсуковою (координатором) та директором Русланом Бабієм готували матеріал, в якому для дітей в доступному форматі можна було пояснити, хто ж насправді сьогодні є щасливим.

Кожен день для табірчан розпочинався енергійно, про це подбав спорт-інструктор Сергій Бобильов. Хоча не всім до вподоби була ранкова зарядка та ще й з пробіжкою, але це була обов'язкова умова для тих, хто хотів отримати сніданок. Адже кухарі подбали заздалегідь, щоб табірчани діставалися до кухні саме так. Вдячність дітей проявлялася не тільки в їхній щирій подяці та вимитій тарілці, а й у квітах, який в кухні не було де ставити та вдячних листівках. Після сніданку проводили ранкове богослужіння та урок із повчальних як для дітей, так і для дорослих заповідей Ісуса Христа. Також протягом дня кожна команда мала завдання на день та проходила спеціалізації.

Новинкою для дітей став ляльковий театр, бо над постановкою спектаклю вони працювали самі. Мину-

ла не одна репетиція, так як вистави кожної команди мали представлятися на заключному концерті, на який були запрошені батьки та односельчани Окрім акторської майстерності, діяли ще студії звукозапису, де діти вивчали пісні, щоб прославити Бога на урочистому закритті табору. Для дівчаток діяла студія фітнесу, де за допомогою організованості та довіри один до одного вони зуміли без сильних складностей показати різні спортивні трюки. Перед початком табору було куплено великий ящик сірників, із яких на рукоділлі діти зробили собі підставки під гарячий посуд.

Завершальний день в таборі пройшов в святковому настрої, так як настала субота та час концерту, що склався із номерів, які протягом тижня старанно готували діти. Порадувало табірчан кількість присутніх на концерті - близько 130 чол. Із подякою до присутніх звернувся сільський голова Іван Андрійович Вітошко, так як для дітей, які вперше побували в церкві адвентистів сьомого дня, табір виявився цікавою сторінкою літнього часу. Пам'ятною хвилиною в завершенні концерту було вручення контрактів із головним режисером проекту «Щаслива зірка» Ісусом Христом. Отримавши даний документ, діти ставили підпис та дату початку укладання договору, а його тривалість визначали самі.

За словами відпочиваючих, час проминув дуже швидко, але запам'ятався надовго. Юля Рахильчук, яка була зірковим тренером на таборі розповідає: «Працюючи з дітьми, я відчула їхню щирість і простоту часто навіть і глибоку довіру. Діти зуміли за час табору багато мене навчити. Тому до наступного проекту „Щаслива зірка-2“, буду часто думками повертатися в це мальовниче Полісся»

Команда табору закликає проводити час в служінні для дітей, адже це важливо, як для них, так і для нас.

Оксана Терещук

Сімейний табір „Гармонія сердець“

З 25 по 30 липня на березі мальовничого озера Згорани розмістився табір «Гармонія сердець», який зібрав сім'ї з Волинської, Рівненської та Львівської областей.

Табір проходив під гаслом «Реформація в сім'ї та в серці». Ведучі Соля Сергій та Людмила вміло познайомили з основами реформації. Протягом п'яти днів учасники табору мали змогу пізнавати секрети сімейного щастя. Щоденно проходили тренінги, які допомагали глибше зануритися в сокровенні куточки сімейного життя. З відповідальними провідниками

Оксаною та Миколою Борсуковими діти щоденно долали захоплюючі маршрути, а також під чуйним керівництвом Вікторії виготовляли різноманітні поробки.

Кульмінацією табору було водне хрещення. Двоє молодих людей уклали заповіт з Богом. Хрещення проводили пастори Андрейчин Іван Іванович та Терещук Андрій Вікторович. Не дивлячись на темні хмари, які кружляли над озером, богослужіння на березі озера розпочалося і вже через декілька хвилин вийшло сонце. В той день сонце зігрівало не лише сестер, які уклали заповіт з Богом, але й кожного учасника табору.

Світлана Годлевська

Урочисте служіння рукопокладення

08 липня в молитовному будинку смт Торчин на урочистому суботньому служінні відбулося рукопокладання в сан проповідника Івана Андрейчина.

Секретар Західної конференції Михайло Матвійчук промовив проповідь про Біблійну практику рукопокладання як акту відокремлення на особливе служіння тих, кого покликав Господь. Також були сказані слова настанови та застереження щодо пасторського служіння.

Молитву посвячення при рукопокладанні звершив президент ЗК Валентин Шевчук, а також участь в обряді прийняли: секретар конференції Михайло Матвійчук, секретар Пасторської асоціації Олександр Московчук, обласний пастор Анатолій Антонюк та пастор Олександр Мосійчук.

З теплими словами привітання звернулися пастори, представники громад Торчина та Затурці, група з села Садів та голова селищної ради смт Торчин Юрій Кревський.

Торчинський хор та сольні музичні виступи прикрасили це урочисте служіння.

І дощ нам не завада...

В 2017 році Україна святкує 500-річчя Реформації, яка змінила Європу того часу і продовжує позитивно впливати на різні суспільні процеси і в наші дні. Шостого та сьомого вересня у Львівській області відбувся автопробіг під егідою "Р-500", який є частиною всеукраїнського автопробігу, що фінішував 17 вересня в м. Києві на центральній площі нашої столиці, де відбулося Свято подяки.

Маршрут протягом двох днів був дуже насиченим, колона з 12 автомобілів рухалась такими містами, як Сколе, Стрий, Новий Розділ, Миколаїв, Львів, Буськ,

Броди. В кожному місті представники протестантських церков мали можливість на центральних площах міста звернутися зі словом настанови до громадян, нагадавши про цінності, які принесла з собою Реформація і які Мартін Лютер коротко сформулював у таких тезах: тільки Писання, тільки віра, тільки Христос, тільки благодать, тільки слава Богу. Учасники автопробігу зустрічалися з представниками влади, відвідували деякі навчальні заклади. Варто відмітити, що у Львові до автоколони, яка рухалась зі сторони Закарпаття, приєдналась ще одна колона з 13 автомобілів, які прямували з Івано Франківська, і біля оперного театру, не зважаючи на проливний дощ, відбулась урочиста програма, присвячена святкуванню 500-річчя Реформації. Музичний гурт "Джерело" надихав львів'ян і туристів своїм чудовим виступом і гарними українськими піснями. На закінчення програми в кожному місті, де зупинялася автоколона, учасники автопробігу звершували особливу молитву за людей, що проживають в цій місцевості, за владу, за мир в нашій державі та процвітання і добробут в Україні.

Андрій Терещук

Духовна допомога в медичних закладах

Вперше в Україні відбулася зустріч медичних капеланів церкви АСД.

З 13 по 16 вересня 2017 року на території навчального закладу УАЦВО зібралося близько 50 чоловік для проведення тренінгу по медичному капеланству. Організатором цієї зустрічі був директор капеланського відділу Українського Союзу Луцький Сергій Костянтинович.

Заняття проводили представники Генеральної Конференції. Один із них був медичний капелан з

тридцятирічним стажем служіння – Маріо Себалос, який поділився своїм досвідом праці з пацієнтами медичних установ. На цих зустрічах були представники усіх конференцій УУ, а також з Грузії, Криму та Молдови. Протягом трьох днів капелани окрім тренінгів, мали також змогу поділитися власним досвідом служіння один з одним. Кожен учасник здобував навички професійного консультування та надання духовної допомоги пацієнтам лікарень та медичних закладів. Натхненні новими знаннями і практичними порадами учасники зустрічі поїхали до місць служіння, щоб передати цей досвід своїм громадам.

Пам'яті Петра Володимировича Гануліча

Некролог

Гануліч Петро Володимирович народився 4 липня 1953 року в сім'ї адвентистів, виходців з громад села Пожарки та Дроздні. Пізніше батьки переїхала до Ковеля. В Петра було ще дві сестри – Ніна та Надя. «Ми жила в особливій атмосфері адвентизму, - згадував пізніше Петро Володимирович, - улюбленою грою була гра в зібрання, коли ми самі проводили богослужіння». Ще з дитинства Петро брав активну участь у церковних служіннях, а коли охрестився, став співати в хорі, грати в оркестрі. Завжди був активним у молодіжному служінні.

Після школи Петро вступив до Львівського політехнічного університету на радіотехнічний факультет, так як мав неабиякі здібності з математики та фізики. В роки навчання у Львові брав активну участь у служінні церкви, а також навчався у підпільній школі підготовки служителів, яку організував Жукалюк М.А.

Після навчання Гануліч П.В. повернувся у Ковель, де зустрів майбутню дружину Людмилу, і 15 травня 1977 року вони справили весілля. Після весілля Петра Володимировича було направлено на пресвітерське служіння у громаду села Дроздні. Там у них народилося троє дітей: Василь, Лілія та Віталій.

У 1985 році Петро Володимирович був призваний на служіння і переїхав у смт Торчин, де звершував

служіння в селі Затурці до 1991 року. Наступне місце служіння було село Пожарки та Рожище. Сам переїзд здійснювався під час путчу, в ті дні, коли розпався Радянський Союз. В цих громадах Петро Володимирович був пастором до 1994 року, коли був обраний секретарем Західної конференції.

В 1998 році сім'я переїхала в місто Донецьк, де Петро Володимирович здійснював служіння президента Східної конференції.

В 2000 році на з'їзді УУК Гануліч П.В. був обраний секретарем Українського уніону і звершував це служіння до 2005 року. Після 2005 року служив у відділах УУК як секретар пасторської асоціації і керівник відділу релігійної свободи.

У служінні його підтримувала і приймала активну участь в роботі церкви дружина Людмила, яка померла, на жаль, у 2007 році.

У 2012 році по стану здоров'я змушений був підти на пенсію.

Петро Володимирович має 5 онуків-хлопчиків. Всі вони виховуються в душі посвячення роботі церкви за прикладом дідуся.

13 серпня 2017 року близько четвертої години ранку Петро Володимирович Гануліч спочив у Господі.

Зі спогадів дітей

Кожна грішна людина має переваги і недоліки, які вона й передає своїм дітям. Це називається спадщиною. І ми говорили з батьком про спадщину, яку він нам залишив, менше ніж за добу до його смерті, адже він до кінця мав ясний розум і був цікавим співрозмовником.

Віталій сказав йому: «Те, що ти дав нам – найдородше, що можна було б передати. Ти познайомив нас з вічним Богом і дав у спадщину Його обітницю. Якби ми наслідували від тебе набагато більше земних скарбів, почесей і влади, але не мали цього, я б відчував якусь незавершеність. А так, - ми щасливі. Це найважливіше. Завдяки тому, що ми привіті до Бога, кожному із нас Він подарував і на землі найдорожче: щасливі сім'ї, люблячих половинок, родичів, якими та-

кож ми пишаємося, бо вони з Церкви Божої і вони – наш скарб. І також сенс усього життя – спрямованість на життя вічне в служінні людям. Без цих речей ми були б нещасними. А так ти не міг би, навіть якби хотів, дати нам більше, ніж ти дав, тому ти дав усе. Твої можливості земного батька були обмежені, але передавши нам спадщину Небесного Батька, ти передав нам надмірні, нетлінні, невимовні скарби. Ти кращий батько».

Ми всі спадкоємці таких обітниць. Але те, що вони живі та дієві в нашому житті – це завдяки прикладу наших батьків. Безмірно вдячний в цей скорботний час нашому татові за все і Небусному Батькові за тата, за наших батьків.

Довга пам'ять Петру Володимировичу.

Віталій Нероба

Поширення гуситського руху на Галичині та Волині

Переконали історичні факти доводять, що ідеї реформації у свій час були досить популярними не тільки в окремих європейських країнах, а й на нашій батьківщині.

Українські землі були в найтісніших культурних стосунках з Чехією. Тому коли на початку XV ст. почали ширитися ідеї гуситства, то вони швидко докотилися до України. Це відбувалося різними шляхами. Перш за все Україна здавна була в тісних економічних зв'язках з Чехією. Внаслідок чого багато українців мали родинні стосунки чехами, та посилали дітей на навчання в чеські учбові заклади. Наприклад, в Празькому університеті з XIV ст. вчилася багато українців, які ставали учнями Гуса, а вертаючись додому, привозили гуситські релігійні ідеї.

Після битви під Ліпанами католицькі війська майже знищили військо братських гуситів. В Чехії розпочалися тотальні перслідування гуситів, які позбавившись військової підтримки мусили рятуватись втечею і вони в великій кількості емігрували на наші землі, оскільки Україна мала інтенсивні зв'язки з Чехією, і була єдиною не католицькою і дружньо налаштованою сусідкою Чехії. Саме тому гуситський рух, був представлений на українських землях, а громади «чеських братів», діяли тут, і впливали на українську релігійну думку, оскільки погляди чеських реформаторів були близькі українцям.

В XV- XVI ст. гуситів у нашій країні, особливо у Галичині було досить багато. Про те, що ідеї гуситства

справді сильно поширилися серед українського народу, красномовно свідчить лист короля Ягайла 1423 р. до львівської шляхти й усього Руського воєводства (Галичини). «В листі цьому Ягайло скаржився, що коли треба було йти на поміч гуситам, то галичани охоче пішли (з Корибутовичем), навіть не сподіваючись на платню; коли ж тепер він кликав їх проти гуситів на поміч королю та папі, то ніхто не пішов, хоч король пропонував платню, а папа давав відпущення гріхів. І це особливо причиняється до нашого смутку, - додає він, - що деякі з нашого королівства і особливо шляхтичі Руської землі, на поклик князя Жигімонта проти нашого відома і бажання в поміч гуситам пішли, хоч їм нічого не обіцяно за утрати і небезпеки. А тепер на заклик наш, відмовились йти проти гуситів».

Докази гуситських впливів помічаються у звороті до народної мови, в розвиткові вільної громадської думки, в ідеї соборності церкви - участі громадян в її керуванні.

Осередки «чеських братів» знаходилися на українських землях, перш за все у західних регіонах - Галичині, Закарпатті, Волині. В Галичині жив один із видатних діячів «чеських братів» Яв Фікар - сподвижник Я. Коменського. У Дублянах, що під Львовом, мешкав один із лідерів цього руху - П. Крокочинський. Громади «чеських братів» існували у Венгрові, Володаві, Берестечку та інших містах Галичини та Волині.

Олика — осередок кальвінізму

Невеличке містечко Олика Ківерцівського району має давню і славу історію.

В другій половині XVI століття Микола Христофор Радзивіл, відомий як Миколай Радзивіл «Чорний» через його чорну бороду, створює в Олиці перший справжній осередок протестантизму — кальвінізму. Він був авторитетною людиною, зачинателем знатного роду і став кальвіністом після тривалих духовних пошуків, залучивши до свого віровчення родину, оточення та слуг.

Над сенсом життя Миколай «Чорний» замислюється після смерті брата і сестри, які покинули земний світ впродовж року. Отож ні багатство, ні знатність не заповнювали для князя внутрішньої порожнечі і він вирішує, що сенс його життя — пошуки Бога. Про Реформа-

цію Миколай дізнається у Німеччині, під час навчання в університеті. Вражений змінами в німецькій церкві та суспільстві, він вивчає праці Лютера і Кальвіна, читає німецькою Біблію в перекладі Лютера, листується із самим Жаном Кальвіном.

На цих теренах кальвінізм мав прекрасний ґрунт для розвитку, зважаючи на підтримку самого Миколи Радзивіла. Проте його історія налічує всього декілька десятиліть і пов'язана винятково з ім'ям Миколи Радзивіла. Його сини від кальвінізму відходять. Це пов'язано з тим, що в Європі і на Волині, зокрема, починають активно діяти отці-єзуїти. До кінця XVII століття на Волині залишається лише декілька кальвіністських общин, які, проте, проіснували до кінця XVIII століття.

<https://risu.org.ua/ua/index/exclusive/kaleidoscope>

Дитяча сторінка

Світлофор

Олексій нетерпляче переминався з ноги на ногу, очікуючи, поки світлофор моргне оком, перемінивши його з червоного на зелене.

Едик, який стояв поруч, штовхнув його в бік, він також терпіти не міг стояти на місці:

— Ей, ти чого?! - обурився Олексій і дав здачі.

Між хлопцями розпочалася штовханина. Футбольний м'яч випав з рук Олексія і покотився вздовж тротуару. Хлопці, лишивши сварку, побігли за ним, поки той не викотився на проїжджу частину.

— Ви куди? — почувли вони над собою знайомий хриплий голос. Колька зі старшого класу спіймав їхній м'яч ногою.

— На стадіон? — запитав він, не дочикавшись відповіді, і спритно перекинув м'яч Олексію? — То чому стоїте?

— Та... - почав було Едик, але Колька різко перебив його.

— Хто останній, той програв! — вигукнув він і рушив через дорогу.

На пішоходному переході більше нікого не було. На дорозі також рух притих. Тому хлопці, не думаючи і не звертаючи уваги на червоне світло світлофора, побігли через дорогу.

Хлопці бачили перед собою лише стадіон, їм і в голову не прийшло подивитися наліво чи направо. Але добігти їм вдалося тільки до середини, коли просто

перед ними, голосно сигналячи промчав автомобіль. Хлопці зупинилися і подалися назад, та в ту ж мить за ними зі страшним скрипом загальмував тролейбус. Автомобіль, який їхав за тролейбусом, ледве не врізався в нього. Рух на дорозі зупинився. А хлопці стояли посеред дороги, зі страхом позираючи то туди, то сюди, невзможі ступити ні кроку. На світлофорі для пішоходів загорілося зелене світло.

З машини вийшов поліцейський і покликав хлопців до себе.

А ви знаєте, що поліцейські «штрафують» не тільки шоферів, а й пішоходів, які порушують правила дорожнього руху? Олексій з Едиком також про це в той день дізналися вперше.

І чим їм бело оправдуватися? Що це Колька їх підговорив? Кольки, що дивно, з ними не було, він лише ступив однією ногою на проїжджу частину. Колька і не думав переходити дорогу. Він просто... пожартував. Ото то жарти!

— Ви ж, хлопці, знаєте, як потрібно переходити дорогу! Ви ж бачили, що горить червоне світло, - це вже тато Олексія вдома «розбирав ситуацію», - то чому ж ви побігли?

— Бо Колька... - почав було оправдовуватись Едик, але не договорив.

— Бог вам дав голови, щоб ви ними думали і приймали правильні рішення, а не буздумно слідували за кимось. І це стосується не тільки цього випадку, а й подільшого вашого життя.

Що ж, люди з різними, інколи і недобрими намірами спонукають нас робити те чи інше. Але якщо ми знаємо, як чинити правильно, варто так і чинити.

Цікава вікторина

У біблійні часи ім'я людини значило набагато більше, ніж зараз. Воно відображало характер людини, або було обітницею. Інколи Сам Бог давав імена людям.

А ти знаєш біблійних героїв, які змінили імена?

1. Його ім'я – «Поважний батько»,
Та Бог назвав його «Багатодітним батьком»,
Хоч на той час не мав він ще й дитятка.
(Буття 17:5)

2. Він був «Обманщиком», та згодом
Бог «Переможець» ім'я йому дав,
І стало воно назвою всього народу.
Надіюсь, ти його згадав.
(Буття 35:10)

3. «Син болю» - так назвала його мати
Та батько «Син правиці» дав ім'я йому.
Історія сумна ця, як її не знати?
Та тільки батькове ім'я лишилося йому.
(Буття 35:18)

4. Він гордим був і вченим, друже,
І царським іменем гордився дуже.
Та на дорозі Господа зустрів,
І він життя його змінив.
Тоді маленьким у своїх оча він став
Й себе ім'ям таким назвав.
(Дії 9:3-6; 13:9)

Цікаві факти

Відомо, що у біблійні часи існували люди, яких Бог обдарував унікальними здібностями. Самсон мав надзвичайну силу, Соломон був наймудрішою людиною, Йосип умів тлумачити сни, а Давид розказав цареві його сон. Цікаво, що і сьогодні деякі люди мають дивовижні здібності, що робить реальним той час, коли Господь дасть своїм дітям досконалі тіла.

Деніел Таммет, людина з унікальними математичними можливостями, описав, як працює його мозок. Для Деніела, кожне число від 0 до 10000 має свій образ і відмінні характеристики, такі як текстура, форма, колір і відчуття. Наприклад, число 289 виглядає дуже незграбно, число 333 - набагато привабливе, а число Пі - майже досконале. Цей метод дозволяє йому запам'ятовувати числа і події з неймовірною точністю. Наприклад, він може відтворити номер Пі до 22514-го знака, що він і зробив в якості демонстрації в 2004 році. Це зайняло 5 годин і 9 хвилин.

Стівен Уїлтшир - художник-аутист, який може по пам'яті відтворити максимально детальний ландшафт будь-якого міста, який він зможе побачити з висоти. Варто лише пролетіти над містом на вертольоті - і за допомогою своєї фотографічної пам'яті Стівен створює його панорамне зображення зі вражаючою точністю.

Дін Карназес - бігун на довільні дистанції, супермарафонець. І якщо його вчасно підготовувати і поїти водою, він може бігти безкінечно, буквально до пенсії. Іншими словами, рівень його витривалості настільки високий, а енергія відновлюється настільки швидко, що він може бігти не перестаючи. Серед його досягнень є, наприклад, такі: біг на біговій доріжці протягом 80 годин (560 км) і 50 марафонів у 50 штатах за 50 днів.

Вероніка Сейдер - світовий чемпіон з оглядання найменших предметів на дальніх відстанях без використання біноклів або будь-якої іншої оптики. Виявляється, що вона здатна розрізнити людей, що знаходяться від неї на відстані 1,6 км. Гострота її зору в 20 разів більше, ніж у звичайної людини.

Бен Андервуд використовував звуки для того, щоб «побачити», незважаючи на те, що втратив зір через рак очей. Він зумів розвинути в собі незвичайну здатність до ехолокації. Видаючи різкі клацання язиком, він «бачив» предмети настільки добре, що це серйозно покращило якість його життя.

Радхакришнан Велю - сталеві щелепи. Неможливо уявити, якою силою повинен володіти чоловік, здатний власними зубами перенести склад з декількох вагонів, як це робить Радхакришнан Велю, житель Малайзії. За такі міцні зуби його називають «Зубним королем». Він протягнув поїзд вагою 260,8 тон на відстань 4,2 метра зубами.

В Елізабет Сультсер із Швейцарії зір, слух і смак злилися, завдяки чому вона бачить кольорові звукові хвилі і відчуває смак музики. Сама жінка вважала свої можливості нормою і думала, що інші люди теж можуть відчувати смак і побачити музику та звуки. Сультсер - музикант і її здатність дуже допомагає, дозволяючи їй скласти симфонії та мелодії з кольорів.

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net

Редакційна колегія: валентин Шевчук, Віталій Шевчук, Михайло Матвійчук, Руслан Бабій

Редактор, коректор, компютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 600 примірників